

Arrest

nr. 128 055 van 13 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat C. DRIESEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 maart 2010 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 15 mei 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 mei 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 juni 2014.

1.3. Op 19 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G.(...) Y.(...), verklaarde de Azeri nationaliteit te bezitten en van Azeri origine te zijn. U bent gehuwd met G.(...) K.(...) (ov 6.597.961). Omwille van het feit dat uw broer geheime compromitterende en incriminerende informatie had over collega's van hem bij de Nationale Veiligheidsdienst werden zowel u als uw vrouw door naasten van de minister onder druk gezet om uw broer te bespioneren. Hierna werden jullie omwille van hem bedreigd en vervolgd. Omwille van deze problemen verliet u op 14/03/2010 op aanraden van uw broer samen met uw vrouw Azerbeidzjan en reisde naar België waar jullie op 18/03/2010 asiel aanvroegen. Op 18/12/2013 werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor jullie genomen gezien het ongeloofwaardige karakter van jullie asielmotieven. Deze beslissing werd op 22/04/2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 15/05/2014 dienden u en uw vrouw een nieuwe asielaanvraag in. U verklaarde dat uw problemen nog steeds dezelfde waren en dat uw neef, A.(...) E.(...), vals beschuldigd en veroordeeld werd omwille van u en uw vrouw. Verder gaf u aan dat de Azeri autoriteiten op de hoogte waren van het feit dat u een asielaanvraag in België heeft ingediend en dat u in België contact heeft gehad met S.(...), een in België erkend vluchteling. Uw vrouw gaf ook aan dat uw zoon omwille van de vervolgingsproblemen in jullie land van herkomst medische problemen heeft. Ter staving hiervan legde u volgende documenten neer: een kopie van de identiteitskaart en van de geboorteakte van uw neef A.(...) E.(...), een kopie van de identiteitskaart en van de geboorteakte van uw zus G.(...) S.(...) die tevens de moeder is van A.(...) E.(...), een attest van een advocaat dat bevestigt dat uw neef tot een gevangenisstraf van 8 jaar is veroordeeld, een kopie van het vonnis tegen uw neef en een kaartje met de contactgegevens van de behandelende dokter van uw kind.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In de mate dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Er werd immers een onaannemelijke mate van vaagheid en incoherentie bij u vastgesteld betreffende zaken die aan de kern van uw relaas raken. Bovendien werd het weinig aannemelijk geacht dat uw broer, die de oorzaak van uw problemen betreft, in tegenstelling tot jullie in Azerbeidzjan is gebleven. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het vonnis van uw neef en het attest van de advocaat kan enkel afgeleid worden dat A.(...) E.(...) aan het hoofd stond van een groep die zich met internetfraude inliet en dat hij hiervoor ook door het Azerbeidjaans gerecht werd veroordeeld. Tegen deze veroordeling heeft hij beroep aangetekend. De documenten bevatten geen aanwijzingen die dergelijke zaak aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen kunnen linken - u noch uw vrouw komen er immers in voor - noch dat dit om een gefabriceerde zaak zou gaan. De identiteitsdocumenten van uw neef en van uw zus (kopieën identiteitskaart en geboorteakte) indiceren dat dit een familielid van u betreft wat echter niets afdoet aan de vaststelling dat er op basis van deze documenten geen enkele link kan worden gemaakt met de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Uit deze door u neergelegde documenten kan bijgevolg enkel worden opgemaakt dat een familielid van u voor gemeenschappelijke feiten werd veroordeeld. Ook uw verklaringen dat er een link is tussen de veroordeling van uw neef en uw vervolgingsproblemen en dat u door de Azeri autoriteiten wordt gezocht waardoor vele familieleden het contact met jullie verbraken uit vrees dat zij omwille van jullie hun job bij de overheid zouden verliezen

kunnen niet overtuigen. Deze verklaringen vloeien immers volledig voort uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet waarbij moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid aangaande de oorzaak van uw vervolgingsproblemen en de tegenstrijdigheden die er aangaande de vervolgingsfeiten werden vastgesteld. Deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dit wordt versterkt door de vaststelling dat u er nog steeds niet in slaagt een uitleg te geven voor het feit dat uw broer, die zich bij uw laatste contact met hem in november/december 2013 nog in Azerbeidzjan bevond en over wie u sindsdien geen nieuws meer hebt gehoord, jullie land van herkomst toen nog steeds niet had ontvlucht hoewel hij de oorzaak van de problemen is waarvan uw familie het slachtoffer is. Initieel gaf u aan dat hij niet over de financiële middelen beschikte om het land te ontvluchten. Echter kon u niet verklaren waarom uw broer desgevallend zijn huis dan nog niet had verkocht daar uit uw verklaringen bleek dat hij eigenaar van een huis was. U stelde hierna enkel dat u niet weet waarom uw broer het land nog niet had verlaten wat niet overtuigend is gezien de centrale plaats die hij in uw relaas inneemt. Bovendien slaagt u er ook nog steeds niet in enige concrete informatie te geven over de aard van bewijzen en beschuldigingen van uw broer tegen medewerkers van de Veiligheidsdienst hoewel dit een centrale plaats in uw relaas inneemt (CGVS 13/06/2014 p.3-4, 5-6).

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag (namelijk dat de Azeri autoriteiten u zouden vervolgen omdat zij op de hoogte zijn van het feit dat u een asielaanvraag in België hebt ingediend en omdat u contact heeft gehad met S.(...), een in België erkend vluchteling, en u hierdoor als opposant zouden beschouwen) moet worden vastgesteld dat deze niet kunnen overtuigen. Dit betreffen immers blote beweringen van uwentwege zonder dat u dit kan onderbouwen met concrete elementen of zijn er geloofwaardige aanwijzingen hiertoe. U stelde dat uw zus u op de hoogte bracht dat onderzoekers dit aan uw veroordeelde neef zouden hebben gezegd (CGVS 13/06/2014 p.2). Gezien uw vervolgingsproblemen niet geloofwaardig zijn en er bijgevolg geen link met de veroordeling van uw neef kan worden gemaakt, komt het niet geloofwaardig over dat onderzoekers dergelijke informatie/dreigementen aan uw reeds veroordeelde neef zouden geven. Hiermee samenhangend is het evenmin overtuigend dat zij in de door u geschetste context, namelijk dat zij u omwille van uw schoonbroer zoeken, een dermate interesse in u zouden hebben om u op actieve wijze op te volgen. Voorts komt het evenmin overtuigend over dat de Azeri autoriteiten op de hoogte zijn van de redenen waarom u asiel heeft gevraagd daar dit een vertrouwelijke procedure betreft. Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat er op basis van objectieve informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd kan worden besloten dat er geen sprake van overheidsvervolging is louter omwille van het indienen van een asielaanvraag. De objectieve informatie maakt immers geen melding van problemen voor mensen die na een asielaanvraag vrijwillig naar Azerbeidzjan terugkeerden en stelt dat deze op een humane wijze door de Azeri autoriteiten worden behandeld.

Aangaande de door uw vrouw opgeroepen medische problemen van uw zoon dient te worden gesteld dat zij geen verband houden met de criteria bij artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De blote bewering als zouden de medische problemen ontstaan zijn door jullie vervolgingsproblemen in Azerbeidzjan is niet overtuigend daar jullie vervolgingsproblemen in Azerbeidzjan niet geloofwaardig zijn. U dient zich dan ook voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Het kaartje met de contactgegevens van de behandelende dokter indiceert enkel dat uw zoon een medische behandeling krijgt of heeft gekregen wat nergens in bovenstaande motivering in twijfel wordt getrokken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de 3 beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Daarnaast wijst hij op het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld als volgt: "Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement." In deze motivering geeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus zelf toe dat zij, ondanks een verplichting in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, niet op een met redenen omklede wijze heeft geoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het Commissariaat-generaal stelt niet bevoegd te zijn, doch artikel 57/6/2 schrijft deze verplichting uitdrukkelijk voor, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat voor zover de passage "Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel." moet gelden als dergelijke motivering, dit te summier is.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen mist dan ook juridische grondslag.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1012931Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag vooreerst steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 122 789 van 22 april 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(…) 2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker een opvallende vaagheid en onwetendheid aan de dag legde betreffende een essentieel element van zijn asielrelaas.

Het blijkt dat hij immers bijzonder weinig details kon geven over de informatie waarover zijn broer precies zou beschikken en waardoor deze en ook verzoeker problemen zouden gekend hebben in Azerbeidzjan. Verzoeker zei dat het “kopies” betroffen en “een cassette”, maar wist verder niet over wat voor kopies het juist ging of wat de inhoud van de cassette was. Verzoeker wist al evenmin waar zijn broer deze informatie bewaarde. Hij verklaarde bij zijn verhoor op 5 december 2013 (zie het verhoorverslag, p. 5) er ook nooit naar gevraagd hebben, zelfs niet toen hij zich in al België bevond. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tot zijn verweer aan dat zijn broer “hem om veiligheidsredenen niet alles in detail heeft verteld”; dat hij niet exact op de hoogte is, omschrijft verzoeker als een “verzekering voor eigen leven”.

De Raad is van oordeel dat verzoeker zich eufemistisch uitdrukt als hij stelt dat zijn broer hem “niet alles in detail heeft verteld”; de Raad stelt integendeel vast (zie het verhoorverslag van 5 december 2013, p. 3, 4, 9) dat verzoeker heel weinig kon zeggen over de informatie waarover zijn broer zou beschikken. Zijn onwetendheid omschrijven als een “verzekering voor eigen leven”, wordt niet aanvaard.

Zo nog zou kunnen aangenomen worden dat in geval verzoeker door de autoriteiten in zijn land van herkomst zou worden ondervraagd over bedoelde informatie, zijn onwetendheid -indien werkelijk aangenomen door die autoriteiten- hem aldaar een garantie zou bieden voor het lijfsbehoud, dan gaat die uitleg niet op als rechtvaardiging van zijn onwetendheid ten overstaan van de Belgische asielinstanties.

Het staat vast dat verzoeker zijn land van herkomst om een reden heeft verlaten, hij dient die reden(-en) aan de asielinstanties op te geven.

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf; zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen.

Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

De Raad merkt daarenboven op dat, volgens de verklaringen van verzoeker, zijn broer -dé oorzaak van verzoekers problemen- nog steeds in zijn woonst, land van herkomst verblijft.

De uitleg van verzoeker dat zijn broer daarbij in een constante vrees voor vervolging leeft, verandert niets aan die vaststelling.

De bewering van verzoeker dat zijn broer bedoelde informatie bij een derde heeft ondergebracht met opdracht indien hem iets overkomt, alles publiek te maken, is van geen enkele waarde voor zijn zaak; integendeel het toont aan dat verzoeker -ook na het verhoor op het Commissariaat-generaal- blijkbaar nog contact heeft met zijn broer en nog steeds nalaat navraag te doen (zie p. 9) naar bovenstaande "info".

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de door hem neergelegde documenten.

Zo verklaarde hij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat hij op 1 maart 2010 klacht ging indienen bij de politie, dat hij op 3 maart 2010 opnieuw ging informeren en een nieuwe klacht indiende, dat hij diezelfde avond bij een medisch gerechtelijke expert langsging, maar deze bleek niet aanwezig te zijn, waardoor hij de volgende dag -op 4 maart 2010- is teruggekeerd en de expertise heeft laten uitvoeren (zie het verhoorverslag, p. 8).

Uit de documenten die verzoeker aangaande de medisch gerechtelijke expertise neerlegde, blijkt echter dat de expertise op 5 maart 2010 plaatsvond en dus niet op 4 maart.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat er een fout moet zijn geslopen in de vertaling waar genoteerd staat dat hij op 4 maart naar de medische expertise ging in plaats van op 5 maart.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verhoor op 5 december 2013 verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 8) dat hij op 3 maart een tweede maal klacht ging indienen en -gezien er geen expert was- de "**volgende dag** teruggegaan is en de expertise heeft laten uitvoeren", -zijnde 4 maart-; het betreft dus geen fout in het noteren van de data op het Commissariaat-generaal, maar een onjuiste verklaring van verzoeker ten overstaan van de datering -op 5 maart- van het expertiseverslag.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat tot bewijs van het tegendeel, het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep, waarop hij bevestigend antwoordde (zie het verhoorverslag, p. 2); hij kreeg tevens de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van de communicatie met de tolk geen enkele opmerking gemaakt.

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een weigeringsbeslissing, louter te stellen "dat er een fout moet geslopen zijn in de vertaling".

Verzoeker toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid met het neergelegde document onverkort blijft.

Bovenstaande vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Ook verzoekers echtgenote legde incoherente verklaringen af.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dat zij bedreigd werd door twee personen op straat ("vragenlijst", nr. 3.5), terwijl zij op 5 december 2013 op het Commissariaat-generaal ontkende dat zij ooit bedreigd werd op straat (zie haar verhoorverslag, p. 6) en daarentegen verklaarde dat zij werd

aangesproken door twee onbekenden in het bijzijn van haar zoontje, maar dat deze personen haar niet bedreigd hadden en gelachen zouden hebben (zie haar verhoorverslag, p. 6).

Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift dat zijn vrouw bij het eerste verhoor gesproken heeft over het feit dat zij op straat werd bedreigd en bij het tweede verhoor verduidelijkt heeft dat er geen verbale bedreigingen werden geuit maar zij de situatie als zeer bedreigend heeft ervaren omdat de twee mannen ongevraagd haar kind aanraakten.

De Raad leest in het verhoorverslag van het eerste verhoor (zie "verklaring" van 22 maart 2010, p. 2) van verzoekster dat "In 2009 of in 2010 (geen exacte datum) werd ik bedreigd op straat door 2 personen toen ik het werk verliet. Ik ben kunnen weglopen samen met mijn kind.... Ik werd zelfs met de dood bedreigd indien ik mijn schoonbroer niet zou aangeven.... Mijn man is geslagen geweest door de 2 personen die mij bedreigden."

In zijn "verklaring" van 22 maart 2010 (zie p. 2) verklaart verzoeker dienaangaande "Ik werd zelfs geslagen. Wij werden ook bedreigd".

Bij haar tweede verhoor op 5 december 2013 (zie haar verhoorverslag, p. 7) verklaarde verzoekster: "Nee, er was het incident dat ze mijn kind hadden gestreeld over zijn hoofd, ze hebben me toen niet bedreigd. Het is P.S. de me daarna bedreigd heeft via de telefoon".

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekster respectievelijk "werd ik bedreigd op straat door 2 personen toen ik het werk verliet. Ik ben kunnen weglopen samen met mijn kind...." en "het incident dat ze mijn kind hadden gestreeld over zijn hoofd, ze hebben me toen niet bedreigd. Het is P.S. de me daarna bedreigd heeft via de telefoon", niet verenigbaar zijn.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

Ten slotte hecht de Raad geen geloof aan verzoekers verklaringen omtrent zijn reisweg en gebruikte reisdocumenten.

Verzoeker verklaarde immers dat hij en zijn echtgenote zonder enig paspoort of identiteitskaart, met de wagen vanuit Azerbeidzjan naar België zijn gereisd, dat zowel hij als zijn echtgenote in Azerbeidzjan wél degelijk over internationale paspoorten beschikten, maar dat ze deze in Azerbeidzjan achterlieten omdat ze toch niet met een visum zouden kunnen vertrekken (zie het verhoorverslag, p. 5-7).

Zijn echtgenote daarentegen beweerde dat zij nooit een internationaal paspoort bezat in Azerbeidzjan (zie "verklaring", nr. 21; zie haar verhoorverslag, p. 7).

Voorts verklaarde verzoeker dat ze onderweg overstapten in een andere wagen. Verzoeker kon echter niet zeggen via welke landen ze reisden, noch in welk land ze in een andere wagen zijn overgestapt; hij zou het niet gezien hebben en ook niet gevraagd hebben omdat ze niet veel mochten praten. De smokkelaar zou hen overigens niet op de hoogte hebben gebracht van hun reisweg, noch van wat hij moest doen of zeggen in geval hij individueel gecontroleerd zou worden onderweg. Verzoeker verklaarde ook geen enkele keer individueel gecontroleerd zijn geweest onderweg (zie het verhoorverslag, p. 5, 6, 12).

De Raad benadrukt dat van verzoeker nochtans verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis, temeer gezien verzoeker jarenlang bij de politie werkte in zijn land en gedurende een jaar zelfs bij de veiligheidsdienst van de internationale luchthaven in Baku (zie het verhoorverslag, p. 9,10).

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt bovendien dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Dat verzoeker geen praktische afspraken gemaakt had met zijn smokkelaar over eventuele grenscontroles, is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van de vlucht uit zijn land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar hem niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is niet aannemelijk dat verzoeker op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door de smokkelaar, noch dat hij als politiebeampte daar zelf niet om gevraagd heeft.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat ze de reis ondernamen in een minibus, bestemd voor goederenvervoer, zonder ramen in de laadruimte en dus niets konden zien, in de laadruimte konden ze ook niet gezien worden en werden derhalve ook niet gecontroleerd.

Uit zijn verhoorverslag blijkt (zie p. 12) dat verzoeker en zijn gezin eerst reisde aan boord van een minibus, dan "bij een snelweg" van wagen veranderden, ook een minibus van het merk "Mercedes", en enkel stopten om te eten en voor toiletbezoek.

Nergens maakte verzoeker toen gewag van "minibussen, bestemd voor goederenvervoer en dus zonder ramen in de laadruimte zodat ze dus niets konden zien en ook niet gezien worden".

Verzoekster verklaarde bij haar verhoor (zie het verhoorverslag van echtgenote, p. 8) dat ze reisden aan boord van een wagen "lijkt op een Ford, niet echt klein", dat ze wisselden van wagen "bij bomen".

Ook verzoekster maakte bij haar verhoor geen melding van "minibussen, bestemd voor goederenvervoer en dus zonder ramen in de laadruimte zodat ze dus niets konden zien en ook niet gezien worden".

Verzoekers maken ook niet aannemelijk hoe ze de, volgens de bij het administratief dossier gevoegde informatie, strenge grenscontroles hebben kunnen ontlopen.

Verzoeker -die jarenlang bij de politie werkte in zijn land van herkomst en een jaar zelfs bij de veiligheidsdienst van de internationale luchthaven in Baku werkte- maakte bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal (zie p. 12) geen gewag van een grenscontrole gedurende het traject van zijn vluchtreis over land, enkel van oponthoud voor eten en toilet. Ook verzoekster maakte geen gewag van enige grenscontrole en gaf als reden voor haar onwetendheid dienaangaande op (zie p. 8) dat "zij zich in slechte toestand bevond en zich ontfermde over de kinderen".

Verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg ondermijnen dan ook op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid.

In acht genomen wat voorafgaat en omwille van de tegenstrijdige klaringen van verzoeker en zijn vrouw over het reispaspoort van deze laatste, kan de Raad zich niet van het vermoeden ontdoen dat verzoekers hun internationale paspoorten achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop het land werd verlaten, verborgen te houden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend. (...)"

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

2.4.2. Verzoeker verklaart in het kader van zijn tweede asielaanvraag dat zijn problemen nog steeds dezelfde zijn en dat zijn neef, A. E., vals beschuldigd en veroordeeld werd omwille van hem en zijn vrouw. Verder geeft hij aan dat de Azeri autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat hij een asielaanvraag in België heeft ingediend en dat hij in België contact heeft gehad met S., een in België erkend vluchteling. Verzoekers vrouw gaf daarnaast ook aan dat hun zoon medische problemen heeft omwille van de vervolgingsproblemen in hun land van herkomst.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een fotokopie van de identiteitskaart en van de geboorteakte van zijn neef A. E., een fotokopie van de identiteitskaart en van de geboorteakte van zijn zus G. S., die tevens de moeder is van A. E., een attest van een advocaat waarin wordt bevestigd dat zijn neef tot een gevangenisstraf van 8 jaar is veroordeeld, een fotokopie van het vonnis tegen zijn neef en een kaartje met de contactgegevens van de behandelende dokter van zijn zoon.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat *in casu* geen elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) uit het vonnis van zijn neef en het attest van de advocaat enkel kan afgeleid worden dat A. E. aan het hoofd stond van een groep die zich met internetfraude inliet en dat hij hiervoor ook door het Azerbeidjaans gerecht werd veroordeeld en deze documenten geen aanwijzingen bevatten die dergelijke zaak aan de door hem verklaarde vervolgingsproblemen kunnen linken, noch dat dit om een gefabriceerde zaak zou gaan, (ii) de identiteitsdocumenten van zijn neef en van zijn zus slechts indiceren dat dit familieleden van hem betreffen doch op basis van deze documenten geen enkele link kan worden gemaakt met de door hem verklaarde vervolgingsproblemen, (iii) ook zijn verklaringen dat er een link is tussen de veroordeling van zijn neef en zijn vervolgingsproblemen en dat hij door de Azeri autoriteiten wordt gezocht waardoor vele familieleden het contact met hem verbraken uit vrees dat zij omwille van verzoeker en zijn echtgenote hun job bij de overheid zouden verliezen niet kunnen overtuigen daar deze verklaringen immers voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet en dat zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongeloofwaardig werd bevonden, (iv) deze ongeloofwaardigheid nog wordt versterkt door de vaststelling dat hij er nog steeds niet in slaagt een uitleg te geven voor het feit dat zijn broer bij het laatste contact in november/december 2013 het land nog steeds niet was ontvlucht, hoewel hij de oorzaak van de problemen is waarvan zijn familie het slachtoffer is en hij er bovendien nog steeds niet in slaagt enige concrete informatie te geven over de aard van de bewijzen en beschuldigingen van zijn broer tegen medewerkers van de Veiligheidsdienst, hoewel dit een centrale plaats in zijn relaas inneemt, (v) zijn verklaringen dat de Azeri autoriteiten hem zouden vervolgen omdat zij op de hoogte zijn van het feit dat hij een asielaanvraag in België heeft ingediend en omdat hij contact heeft gehad met S., een in België erkend vluchteling, blote beweringen van zijnentwege betreffen die hij niet kan onderbouwen met concrete elementen of

geloofwaardige aanwijzingen, het overigens niet overtuigend overkomt dat de Azeri autoriteiten op de hoogte zijn van de redenen waarom hij asiel heeft gevraagd daar dit een vertrouwelijke procedure betreft en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat er geen sprake is van overheidsvervolgning louter omwille van het indienen van een asielaanvraag en (vi) de door zijn vrouw ingeroepen medische problemen van hun zoon geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en het kaartje met de contactgegevens van de behandelende arts enkel indiceert dat zijn zoon een medische behandeling krijgt of heeft gekregen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter volharden in zijn asielmotieven, het herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Waar verzoeker meent dat het feit of zijn schoonbroer (lees: broer) het land al dan niet heeft verlaten, niet relevant is kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn broer, die geheime compromitterende en incriminerende informatie zou hebben gehad over collega's van hem bij de Nationale Veiligheidsdienst, de oorzaak is van de problemen waarvan hij en zijn familie het slachtoffer zouden zijn. Dat verzoekers broer zich aldus bij het laatste contact in november/december 2013 nog steeds niet genoodzaakt zag het land te ontvluchten, werpt een smet op verzoekers algehele geloofwaardigheid.

In zoverre verzoeker stelt dat de aard van de beschuldigingen tegen de medewerkers van de veiligheidsdienst wel degelijk zeer concreet werden uiteengezet en hij in dit verband verwijst naar de verklaringen die zijn echtgenote heeft afgelegd tijdens haar allereerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in 2010, benadrukt de Raad dat de door verzoeker in voorliggend verzoekschrift geciteerde verklaringen van zijn echtgenote, namelijk *"Voorheen werkten er echt professionelen op het Ministerie. Mahmudov liet deze mensen vervangen door andere personen. Hij rekruteerde mensen die te maken hadden met drugszaken en die collaboreerden met Rusland en Iran. Hij nam ook ex-gedetineerden in dienst."* en *"Bij het ministerie van Veiligheid waren ze op de hoogte van het feit dat mijn schoonbroer klacht ging indienen bij internationale organisaties. Bij het ministerie had men schrik dat de oppositie ook op de hoogte zou komen. Ik werd door een hogere chef (geen directe chef) in rang geroepen en verhoord over mijn schoonbroer. Ik moest met hen meewerken. Ik moest informatie over mijn schoonbroer geven."* niets zeggen over de aard van de informatie waarover zijn broer precies zou beschikken en waardoor deze en ook verzoeker en zijn echtgenote problemen zouden gekend hebben in Azerbeidzjan. Ook verzoekers verklaringen in dit verband waren en zijn nog steeds uitermate vaag, hetgeen onaanvaardbaar is gezien de centrale plaats die deze bewijzen en beschuldigingen innemen in zijn relaas. De Raad herhaalt dat in hoger aangehaald arrest nr. 122 789 van 22 april 2014 in dit verband reeds werd geoordeeld als volgt:

"(...) De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker een opvallende vaagheid en onwetendheid aan de dag legde betreffende een essentieel element van zijn asielrelaas.

Het blijkt dat hij immers bijzonder weinig details kon geven over de informatie waarover zijn broer precies zou beschikken en waardoor deze en ook verzoeker problemen zouden gekend hebben in Azerbeidzjan. Verzoeker zei dat het "kopies" betroffen en "een cassette", maar wist verder niet over wat voor kopies het juist ging of wat de inhoud van de cassette was. Verzoeker wist al evenmin waar zijn broer deze informatie bewaarde. Hij verklaarde bij zijn verhoor op 5 december 2013 (zie het verhoorverslag, p. 5) er ook nooit naar gevraagd hebben, zelfs niet toen hij zich in al België bevond. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tot zijn verweer aan dat zijn broer "hem om veiligheidsredenen niet alles in detail heeft verteld"; dat hij niet exact op de hoogte is, omschrijft verzoeker als een "verzekering voor eigen leven".

De Raad is van oordeel dat verzoeker zich eufemistisch uitdrukt als hij stelt dat zijn broer hem "niet alles in detail heeft verteld"; de Raad stelt integendeel vast (zie het verhoorverslag van 5 december 2013, p. 3, 4, 9) dat verzoeker heel weinig kon zeggen over de informatie waarover zijn broer zou beschikken. Zijn onwetendheid omschrijven als een "verzekering voor eigen leven", wordt niet aanvaard.

Zo nog zou kunnen aangenomen worden dat in geval verzoeker door de autoriteiten in zijn land van herkomst zou worden ondervraagd over bedoelde informatie, zijn onwetendheid -indien werkelijk aangenomen door die autoriteiten- hem aldaar een garantie zou bieden voor het lijfsbehoud, dan gaat die uitleg niet op als rechtvaardiging van zijn onwetendheid ten overstaan van de Belgische asielinstanties.

Het staat vast dat verzoeker zijn land van herkomst om een reden heeft verlaten, hij dient die reden(-en) aan de asielinstanties op te geven.

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf; zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen.

Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

(...) De bewering van verzoeker dat zijn broer bedoelde informatie bij een derde heeft ondergebracht met opdracht indien hem iets overkomt, alles publiek te maken, is van geen enkele waarde voor zijn zaak; integendeel het toont aan dat verzoeker -ook na het verhoor op het Commissariaat-generaal- blijkbaar nog contact heeft met zijn broer en nog steeds nalaat navraag te doen (zie p. 9) naar bovenstaande "info".

Daarnaast stelt verzoeker dat zijn verklaringen in verband met gebeurtenissen die geen verband houden met zijn vorige asielaanvraag – namelijk dat de Azeri autoriteiten hem zouden vervolgen omdat zij op de hoogte zijn van het feit dat hij een asielaanvraag in België heeft ingediend en omdat hij contact heeft gehad met S., een in België erkend vluchteling, waardoor zij hem als opposant zouden beschouwen – in de bestreden beslissing ten onrechte worden afgedaan als blote beweringen. Hij brengt evenwel ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete elementen of geloofwaardige aanwijzingen bij die zijn verklaringen in dit verband kunnen ondersteunen. Het is de Raad overigens niet duidelijk hoe de Azeri autoriteiten op de hoogte zouden zijn van verzoekers asielaanvraag, van de redenen waarom hij asiel heeft gevraagd en van zijn contacten met S. in België en verzoeker licht dit ook niet toe. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met de Azeri autoriteiten, kan bovendien niet worden ingezien waarom zij een dermate interesse in verzoeker zouden vertonen dat zij hem zelfs in het buitenland actief zouden opvolgen. Uit het Algemeen ambtsbericht Azerbeidzjan van 25 november 2013, waarvan een uittreksel gevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt bovendien dat er geen sprake is van overheidsvervolging louter omwille van het indienen van een asielaanvraag. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, maakt deze informatie immers geen melding van problemen voor mensen die na een asielaanvraag vrijwillig naar Azerbeidzjan terugkeerden doch wordt gesteld dat deze op een humane manier door de Azeri autoriteiten worden behandeld. Verzoeker brengt geen gegevens bij waaruit kan blijken dat deze informatie niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoeker tot slot nog laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de laatste paragraaf van de bestreden beslissing zelf toegeeft dat zij, ondanks een verplichting opgelegd door artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, niet op een met redenen omklede wijze heeft geoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar verzoekers land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel bijgevolg beperkt is tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband als volgt: *"Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."* De commissaris-generaal heeft bij

deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt.

De laatste paragraaf van de bestreden beslissing moet dan ook gelezen worden in het licht van de door verzoeker en zijn echtgenote aangehaalde elementen die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zijnde de medische problemen van hun zoon. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, is de blote bewering als zouden de medische problemen van verzoekers zoon ontstaan zijn door de vervolgingsproblemen in Azerbeidzjan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vervolging, allerm minst overtuigend zodat dan ook correct wordt vastgesteld dat de medische problemen van verzoekers zoon geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat verzoeker voor de beoordeling van de medische problemen van zijn zoon in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de voorbereidende werken wordt hierover immers het volgende gesteld: *"(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)".* Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeker deze problematiek niet kan aanhalen als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij of zijn echtgenote voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. De beoordeling van deze problematiek is immers een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het tevens aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of de medische problemen van verzoekers zoon aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst en of een mogelijke verwijderingsmaatregel om deze reden al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Een schending van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat vermogen verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-

inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M.-C. GOETHALS